

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552)

เรื่อง

งบการเงินระหว่างกาล

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศฉบับที่ 34 เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ซึ่งเป็นการแก้ไขของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2551 (IAS 34: Interim Financial Reporting (Bound volume2009))

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

สารบัญ

	ย่อหน้าที่ บทหน้า1-บทหน้า9
บทนำ	
วัตถุประสงค์	
ขอบเขต	1-3
คำนิยาม	4
ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล	5-25
ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล	8-8ก
รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล	9-14
หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด	15-18
การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน	19
งวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล	20-22
ความมีสาระสำคัญ	23-25
การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี	26-27
การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า	28-42
การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี	28-36
รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ ได้รับเป็นครั้งคราว	37-38
ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี	39
การนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ	40
การใช้การประมาณการ	41-42
การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน	43-45
วันถือปฏิบัติ	46-48
ภาคผนวก	
ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน	
ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ	
ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ	

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 48 ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากันและมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

บทนำ

- บทนำ 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ระบุถึงงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมในมาตรฐานการบัญชี ฉบับอื่นและให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554
- บทนำ 2. งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรืองบการเงินแบบย่ออย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับงวดบัญชีที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี
- บทนำ 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้บังคับว่ากิจการประเภทใดที่ควรเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ควรเผยแพร่บ่อยเพียงใด หรือควรเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังวันสิ้นสุดงวดระหว่างกาล การกำหนดในเรื่องดังกล่าวควรเป็นการตัดสินใจของรัฐบาลระดับชาติ หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์ และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่น มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้สำหรับบริษัทที่ถูกกำหนดหรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาล ให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชี
- บทนำ 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้
 4.1 กำหนดเนื้อหาขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูล และ
 4.2 ระบุวิธีรับรู้รายการทางบัญชีและหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าที่ต้องใช้ในงบการเงินระหว่างกาล
- บทนำ 5. ข้อมูลขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลประกอบด้วยงบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ งบกำไรขาดทุน เบ็ดเสร็จแบบย่อ งบกระแสเงินสดแบบย่อ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นและหมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด หากกิจการนำเสนอส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุนตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องนำเสนอข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อจากงบเฉพาะกำไรขาดทุนด้วย
- บทนำ 6. ภายใต้ข้อสันนิษฐานที่ว่าผู้ที่อ่านงบการเงินระหว่างกาลของกิจการได้อ่านรายงานประจำปีของปีล่าสุด ดังนั้น ข้อมูลที่มีอยู่ในหมายเหตุประกอบงบการเงินประจำปีดังกล่าวแทบจะไม่มีกรกล่าวซ้ำหรือได้ปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์ในงบการเงินระหว่างกาล แต่ข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาลในเบื้องต้นจะอธิบายถึงเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในฐานะการเงินและผลดำเนินงานของกิจการตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลา รายงานของปีล่าสุด

- บทนำ 7. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีเว้นแต่นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ในงบการเงินประจำปีถัดไป ความถี่ในการรายงานของกิจการไม่ว่าจะเป็นปีละครั้ง ทุกงวดครึ่งปีหรือทุกไตรมาสไม่ควรมีผลกระทบต่อผลการวัดผลการดำเนินงานประจำปี การวัดมูลค่าเพื่อจัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว
- บทนำ 8. ภาคนวของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้แนวทางการนำหลักเบื้องต้นของการรับรู้รายการและการวัดมูลค่า ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล สำหรับสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้และค่าใช้จ่ายมาปฏิบัติ ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณด้วยอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินภาษีเงินได้ประจำปี
- บทนำ 9. ในการตัดสินใจถึงเรื่องรับรู้รายการ จัดประเภทรายการ หรือเปิดเผยข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์การรายงานงบการเงินระหว่างกาล กิจการควรประเมินความมีสาระสำคัญของเรื่องดังกล่าวโดยสัมพันธ์กับข้อมูลทางการเงินของงวดระหว่างกาลนั้น มิใช่ข้อมูลที่ได้จากการประมาณการสำหรับปี

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล

วัตถุประสงค์

มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดเนื้อหาขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาล รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่ารายการที่นำเสนอในงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดระหว่างกาล งบการเงินระหว่างกาลที่เชื่อถือได้และทันต่อเวลาจะช่วยให้ผู้ลงทุน เจ้าหนี้และผู้ใช้งบการเงินอื่นเข้าใจถึงความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกำไรและกระแสเงินสด รวมถึงเงื่อนไขและสภาพคล่องทางการเงินของกิจการ

ขอบเขต

- มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีได้กำหนดว่ากิจการใดต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลและมีได้กำหนดว่ากิจการต้องเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลบ่อยเพียงใด หรือต้องเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังจากวันสิ้นงวดระหว่างกาล อย่างไรก็ตาม รัฐบาลหน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์และหน่วยงานกำกับดูแลด้านบัญชีอื่นมักจะกำหนดให้กิจการที่ออกตราสารหนี้หรือตราสารทุนเสนอขายต่อ สาธารณชน ต้องจัดทำงบการเงินระหว่างกาลมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้ปฏิบัติกับกิจการที่ต้องเผยแพร่หรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์จัดทำงบการเงินระหว่างกาลที่เป็นไปตามหลักการรับรู้รายการ การวัดมูลค่า และการเปิดเผยข้อมูล ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และสนับสนุนให้กิจการที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ปฏิบัติตามนี้
 - จัดทำงบการเงินระหว่างกาลอย่างน้อย ณ วันสิ้นสุดงวดครั้งปีแรกของรอบบัญชี และ
 - จัดทำงบการเงินระหว่างกาลให้พร้อมใช้ภายใน 60 วันนับจากวันสิ้นงวดระหว่างกาลนั้น
- ในการพิจารณาว่างบการเงินประจำปีหรือระหว่างกาลเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหรือไม่ ผู้ใช้งบการเงินต้องพิจารณางบการเงินระหว่างกาลแยกจากงบการเงินประจำปี กิจการที่อาจนำเสนองบการเงินระหว่างกาลซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ หรืออาจไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่างกาลในบางปีบัญชี ยังคงต้องจัดทำงบการเงินประจำปีให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
- หากงบการเงินระหว่างกาลของกิจการระบุว่าได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินงบการเงินระหว่างกาลนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทุกข้อในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ และต้องเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 19

คำนิยาม

- คำศัพท์ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีความหมายโดยเฉพาะ ดังนี้
งวดระหว่างกาล หมายถึง รอบระยะเวลารายงานทางการเงินที่สั้นกว่างวดเต็มปีบัญชี

งบการเงินระหว่างกาล หมายถึง งบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลที่เป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์ (ตามที่ระบุในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือ งบการเงินแบบย่อ (ตามที่ระบุใน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้)) สำหรับงวดระหว่างกาล

ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล

5. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ระหว่างงบการเงินแบบสมบูรณ์ ประกอบด้วยส่วนประกอบทุกข้อดังต่อไปนี้
 - 5.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวด
 - 5.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวด
 - 5.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นสำหรับงวด
 - 5.4 งบกระแสเงินสดสำหรับงวด
 - 5.5 หมายเหตุประกอบงบการเงิน ซึ่งประกอบด้วยสรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญและข้อมูลที่เป็นคำอธิบายอื่น
 - 5.6 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันที่เริ่มต้นของงวดที่นำมาเปรียบเทียบ เมื่อมีการปรับ ย้อนหลังงบการเงินในงวดก่อนให้เป็นไปตามนโยบายการบัญชีใหม่ หรือปรับปรุงรายการ หรือจัดประเภทรายการในงบการเงินงวดก่อน
6. กิจการอาจกำหนดหรือเลือกที่จะให้ข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล น้อยกว่างบการเงินประจำปีโดยพิจารณา ถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากข้อมูลที่ทันต่อเวลากับต้นทุนที่ต้องเสียไปในการจัดทำข้อมูลนั้น และเพื่อ หลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลซ้ำซ้อน มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดข้อมูลขั้นต่ำที่ต้องแสดงและเปิดเผยในงบ การเงินระหว่างกาลซึ่งประกอบด้วยงบการเงินแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด วัตถุประสงค์ของงบการเงินระหว่างกาลคือ การให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากงบการเงินประจำปีที่น่าเสนอครั้งล่าสุด เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน ดังนั้น งบการเงินระหว่างกาล จึงเน้นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม เหตุการณ์ และ สถานการณ์ใหม่ๆ เพื่อไม่ให้ข้อมูลที่น่าเสนอซ้ำซ้อนกับข้อมูลที่ได้รายงานไปแล้ว
7. กิจการสามารถนำเสนองบการเงินระหว่างกาลที่สมบูรณ์ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน หรือนำเสนองบการเงินระหว่างกาล แบบย่อ และ เปิดเผยหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด ในงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการสามารถแสดงรายการ แต่ละรายการเกินกว่ารายการขั้นต่ำที่ระบุไว้หรือสามารถเปิดเผยข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินมากกว่า ที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดไว้ แม้ว่า กิจการจะนำเสนองบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการ ยังคงต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ในเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่า และต้อง เปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมายเหตุประกอบงบ การเงินที่กำหนดตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 16) และตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับ อื่น

ส่วนประกอบขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาล

8. งบการเงินระหว่างกาลต้องมีส่วนประกอบขั้นต่ำดังต่อไปนี้
 - 8.1 งบแสดงฐานะการเงินแบบย่อ
 - 8.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ อาจแสดงในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อไปนี้
 - 8.2.1 งบกำไรขาดทุนแบบขั้นตอนเดียวแบบย่อ
 - 8.2.2 งบเฉพาะกำไรขาดทุนแบบย่อและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบย่อ
 - 8.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นแบบย่อ
 - 8.4 งบกระแสเงินสดแบบย่อ
 - 8.5 หมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด
- 8ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงินกิจการต้องแสดงข้อมูลระหว่างกาลอย่างย่อแยกออกจากงบเฉพาะกำไรขาดทุน

รูปแบบและเนื้อหาของงบการเงินระหว่างกาล

9. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์ กิจการต้องกำหนดเนื้อหาและรูปแบบของงบการเงินให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน เกี่ยวกับการแสดงงบการเงินแบบสมบูรณ์
10. หากกิจการเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อ กิจการต้องแสดงหัวข้อเรื่องและยอดรวมย่ออยู่ในลักษณะเดียวกับที่แสดงในงบการเงินประจำปีล่าสุดและต้องเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญตามที่มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กำหนด กิจการต้องแสดงรายการแต่ละบรรทัดหรือเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมหากการไม่แสดงหรือการไม่เปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมนั้นทำให้งบการเงินระหว่างกาลแบบย่อบิดเบือนไปจากความเป็นจริง
11. กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลดในงบกำไรขาดทุนสำหรับงวดระหว่างกาล ไม่ว่าจะ เป็นงบกำไรขาดทุนแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ เมื่อกิจการอยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 33 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง กำไรต่อหุ้น
- 11ก. หากกิจการแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุนในงบเฉพาะกำไรขาดทุน ตามที่ระบุในย่อหน้าที่ 81 ของ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กิจการต้องแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลด ในงบเฉพาะกำไรขาดทุน
12. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ได้ให้แนวทางในการกำหนดโครงสร้างของงบการเงิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแสดงงบแสดงฐานะการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ และงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น
13. (ย่อหน้านี้ไม่ใช้)

14. กิจการต้องจัดทำงบการเงินรวมสำหรับงวดระหว่างกาลหากกิจการนำเสนองบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา ตามปกติงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่จะไม่สอดคล้องหรือไม่สามารถเปรียบเทียบกับงบการเงินรวมสำหรับงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา หากงบการเงินประจำปีของกิจการได้รวมงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่เพิ่มเติมจากงบการเงินรวมมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มิได้ห้ามแสดงและมีได้กำหนดให้แสดงงบการเงินระหว่างกาลเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่รวมไว้ในงบการเงินระหว่างกาล

หมายเหตุประกอบงบการเงินตามที่กำหนด

15. ผู้ใช้งบการเงินจะใช้งบการเงินระหว่างกาลควบคู่ไปกับงบการเงินประจำปีล่าสุด ดังนั้นกิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลหากการเปิดเผยนั้นไม่ได้ให้ข้อมูลที่มีนัยสำคัญเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้เคยนำเสนอแล้วในงบการเงินประจำปีล่าสุด กิจการต้องเปิดเผยเฉพาะรายการและเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นประโยชน์มากขึ้นต่อผู้ใช้งบการเงินในการเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการนับตั้งแต่วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปีล่าสุดจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล
16. กิจการต้องรายงานข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาลตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน รวมทั้งเปิดเผยรายการหรือเหตุการณ์ทางบัญชีที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้ใช้งบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบันอย่างเป็นสาระสำคัญ กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาล หากข้อมูลดังกล่าวมีสาระสำคัญและไม่ได้เปิดเผยไว้ที่อื่นในงบการเงินระหว่างกาล
- 16.1 ข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้ใช้นโยบายการบัญชีและวิธีการคำนวณในงบการเงินระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี หรือข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการได้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีหรือวิธีการคำนวณโดยเปิดเผยถึงลักษณะและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนั้น
- 16.2 การอธิบายความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานในงวดระหว่างกาลที่มีลักษณะเป็นวัฏจักรหรือฤดูกาล
- 16.3 ลักษณะและจำนวนเงินของรายการที่มีผลกระทบต่อสินทรัพย์ หนี้สิน ส่วนของเจ้าของ กำไรสุทธิ หรือกระแสเงินสด ซึ่งเป็นรายการไม่ปกติเนื่องจากลักษณะ ขนาด หรือการเกิดขึ้นของรายการนั้น
- 16.4 ลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนเงินที่เคยรายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน หรือการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนเงินที่เคยรายงานในงวดปีบัญชีล่าสุดหากการเปลี่ยนแปลงนั้นมีผลกระทบที่มีสาระสำคัญต่องบการเงินระหว่างกาลงวดปัจจุบัน
- 16.5 การซื้อคืน การชำระคืน และการออกตราสารหนี้และตราสารทุน
- 16.6 จำนวนเงินปันผลจ่าย (ยอดรวมหรือต่อหุ้น) โดยแยกแสดงตามประเภทของหุ้นสามัญและหุ้นประเภทอื่น

- 16.7 ข้อมูลตามส่วนงาน มีดังต่อไปนี้ (การเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานต้องรวมในงบการเงินระหว่างกาลก็ต่อเมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 8 เรื่อง ส่วนงานดำเนินงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามส่วนงานในงบการเงินประจำปี
- 16.7.1 รายได้จากลูกค้าภายนอก หากเรื่องนี้ได้รวมไว้ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทาน โดยผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการหรือเจ้าหน้าที่อื่นที่โดยปกตินำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดด้านการปฏิบัติการ
- 16.7.2 รายได้ระหว่างส่วนงาน หากเรื่องนี้ได้รวมอยู่ในการวัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานที่ได้รับการสอบทานโดยหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจตัดสินใจ หรือตามปกติได้นำเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ
- 16.7.3 ตัววัดกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
- 16.7.4 สินทรัพย์รวมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีสาระสำคัญจากมูลค่าที่เปิดเผยในงบการเงินงวดปีบัญชีล่าสุด
- 16.7.5 คำอธิบายความแตกต่างจากงบการเงินปีล่าสุดในการแบ่งแยกส่วนงานหรือ การวัดมูลค่ากำไรหรือขาดทุนตามส่วนงาน
- 16.7.6 การกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนก่อนค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้ (รายได้ภาษีเงินได้) และการดำเนินงานที่ยกเลิก อย่างไรก็ตาม หากกิจการเป็นส่วนราชการ (เช่น ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้และรายได้ภาษีเงินได้) ให้แก่หน่วยงาน ที่เสนอรายงาน กิจการอาจกระทบยอดระหว่างผลรวมของกำไรหรือขาดทุนตามส่วนงานและกำไรหรือขาดทุนหลังหักรายการดังกล่าว รายการกระทบยอดที่มีสาระสำคัญต้องระบุแยกออกมาและอธิบายการกระทบยอดนั้น
- 16.8 เหตุการณ์ภายหลังวันที่ในงบการเงินระหว่างกาลที่มีสาระสำคัญ ซึ่งไม่ได้แสดงในงบการเงินระหว่างกาลของงวดที่นำเสนอ
- 16.9 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของกิจการในระหว่างงวดระหว่างกาลซึ่งรวมถึงการรวมธุรกิจ การได้หรือเสียอำนาจควบคุมในบริษัทย่อย และเงินลงทุนระยะยาว การปรับโครงสร้าง และการดำเนินงานที่ยกเลิก ในกรณีของการรวมธุรกิจให้กิจการเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 16.10 การเปลี่ยนแปลงของหนี้สินหรือสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น นับตั้งแต่สิ้นรอบระยะเวลา รายงานประจำปีล่าสุด

17. กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 16 ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินแต่ละฉบับได้ให้แนวทางเกี่ยวกับการเปิดเผยดังกล่าว ตัวอย่างของข้อมูลที่ควรเปิดเผย มีดังต่อไปนี้
- 17.1 การปรับลดมูลค่าและการกลับบัญชีปรับลดมูลค่าของสินค้าคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่คาดว่าจะได้รับ
 - 17.2 การรับรู้และการกลับบัญชีรายการขาดทุนจากการด้อยค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ สินทรัพย์ไม่มีตัวตน หรือสินทรัพย์อื่น
 - 17.3 การกลับบัญชีประมาณการหนี้สินที่เกิดจากต้นทุนของการปรับโครงสร้าง
 - 17.4 การได้มาและการจำหน่ายไปซึ่งที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์
 - 17.5 ภาระผูกพันที่จะซื้อที่ดิน อาคารและอุปกรณ์
 - 17.6 การชำระค่าเสียหายที่เกิดจากการฟ้องร้อง
 - 17.7 การแก้ไขข้อผิดพลาดที่สำคัญสำหรับข้อมูลที่เคยนำเสนอในงวดก่อน
 - 17.8 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
 - 17.9 การคิดค้นชำระหนี้หรือการคิดเงื่อนไขตามสัญญาเงินกู้ที่ยังไม่มีการแก้ไขให้ดีขึ้น ณ วันที่ก่อนหรือในวันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน
 - 17.10 รายการกับบุคคลและกิจการที่เกี่ยวข้องกัน
18. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นได้กำหนดการเปิดเผยข้อมูลซึ่งต้องมีในงบการเงินในความหมายดังกล่าวงบการเงิน หมายถึง งบการเงินแบบสมบูรณ์ ซึ่งปกติจะรวมอยู่ในรายงานประจำปีและบางครั้งจะรวมอยู่ในรายงานอื่นๆ เว้นแต่เรื่องที่กำหนดในย่อหน้าที่ 16.9 กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น หากกิจการเลือกแสดงงบการเงินระหว่างกาลแบบย่อและหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนดแทนการนำเสนองบการเงินแบบสมบูรณ์

การเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

19. หากงบการเงินระหว่างกาลได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว งบการเงินระหว่างกาลต้องไม่รายงานว่าจัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินหากไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินงวดที่ต้องนำเสนองบการเงินระหว่างกาล
20. รายงานระหว่างกาลต้องรวมงบการเงินระหว่างกาลแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อสำหรับงวดต่างๆ ดังต่อไปนี้
- 20.1 งบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลปัจจุบัน และงบแสดงฐานะการเงินเปรียบเทียบ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุดที่ผ่านมา
 - 20.2 งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จสำหรับงวดระหว่างกาลปัจจุบันและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จที่แสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาลและงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเปรียบเทียบเพื่อการเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน

ตามข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน รายงานระหว่างกาลอาจจะนำเสนอแต่ละงวดเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จแบบขั้นตอนเดียวหรือแสดงส่วนประกอบของกำไรหรือขาดทุน (งบเฉพาะกำไรขาดทุน) โดยส่วนที่สองจะเริ่มต้นด้วยกำไรหรือขาดทุนรวมถึงแสดงส่วนประกอบของรายได้อื่นๆ ที่แสดงอยู่ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ)

- 20.3 งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล พร้อมทั้งงบการเงินเปรียบเทียบดังกล่าวเพื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน
- 20.4 งบกระแสเงินสดซึ่งแสดงยอดสะสมตั้งแต่ต้นปีบัญชีปัจจุบันจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล พร้อมทั้งงบกระแสเงินสดเปรียบเทียบ เพื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีก่อน
21. สำหรับกิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัด ข้อมูลทางการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือนสิ้นสุดของงวดระหว่างกาล และข้อมูลเปรียบเทียบสำหรับช่วงเวลาเดียวกันของสิบสองเดือนก่อนจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งบการเงิน ดังนั้น กิจการที่ธุรกิจมีการขึ้นลงตามฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัดควรเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเพิ่มเติมจากข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20
22. ภาคผนวก ก แสดงตัวอย่างของรอบระยะเวลาบัญชีที่ต้องนำเสนอสำหรับกิจการที่นำเสนองบการเงินทุกงวดครั้งปี และทุกไตรมาส

ความมีสาระสำคัญ

23. ในการพิจารณาว่าข้อมูลแต่ละรายการนั้น ควรรับรู้ วัตถุประสงค์ และเปิดเผยอย่างไรในงบการเงินระหว่างกาล กิจการต้องประเมินความมีสาระสำคัญของรายการโดยสัมพันธ์กับข้อมูลที่รวมอยู่ในงบการเงินระหว่างกาล ในการประเมินความมีสาระสำคัญ กิจการต้องตระหนักว่าในงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจต้องใช้การประมาณการในการวัดมูลค่ามากกว่าที่ใช้ในการวัดมูลค่าในงบการเงินประจำปี
24. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาดระบุว่าข้อมูลจะถือว่ามีความมีสาระสำคัญหากการไม่แสดงข้อมูลหรือการแสดงผลผิดพลาดมีผลกระทบต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงิน มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน กำหนดให้กิจการเปิดเผยรายการที่มีความมีสาระสำคัญ แยกต่างหากจากรายการอื่น ตัวอย่างเช่น การดำเนินงานที่ยกเลิก และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบาย การบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด กำหนดให้เปิดเผยเรื่องการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี ข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี มาตรฐานการบัญชี ทั้งสองฉบับไม่ได้ระบุจำนวนเพื่อใช้ในการตัดสินใจมีความมีสาระสำคัญของข้อมูล

25. แม้ว่ากิจการต้องอาศัยดุลยพินิจในการประเมินความมีสาระสำคัญเพื่อจัดทำรายงานทางการเงินมาตรฐาน การบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้ข้อมูลของงวดระหว่างกาลเป็นเกณฑ์ในการพิจารณารับรู้และเปิดเผยข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลนั้น ดังนั้น กิจการจะรับรู้และเปิดเผยข้อมูลของรายการ เช่น รายการที่ไม่ปกติ การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการ และข้อผิดพลาดที่สำคัญ ตามเกณฑ์ของความมีสาระสำคัญเมื่อเทียบกับข้อมูลที่แสดงอยู่ในงวดระหว่างกาล เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดที่อาจเป็นผลจากการไม่เปิดเผยข้อมูล กิจการต้องตระหนักอยู่เสมอว่างบการเงินระหว่างกาลต้องให้ข้อมูลทุกอย่างที่ทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถเข้าใจถึงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของกิจการในงวดระหว่างกาลนั้น

การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินประจำปี

26. หากการประมาณการจำนวนเงินที่ได้รายงานไว้ในงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนมีการเปลี่ยนแปลงอย่าง เป็นนัยสำคัญในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายของรอบปีบัญชี โดยที่กิจการจะไม่ได้นำเสนองบการเงินระหว่าง กาลงวดสุดท้ายนี้แยกต่างหาก กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลง ประมาณการในหมายเหตุประกอบงบการเงินของงบการเงินประจำปีสำหรับรอบปีบัญชีนั้น
27. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะ และจำนวนเงิน (ถ้าปฏิบัติได้) ของการ เปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีที่มีผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญในงวดปัจจุบัน หรือที่คาดว่าจะมี ผลกระทบอย่างมีสาระสำคัญในงวดต่อมา ส่วนมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่ คล้ายคลึงกันในงบการเงินระหว่างกาลตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 16.4 ตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลง ประมาณการในงวดระหว่างกาลงวดสุดท้ายที่ต้องเปิดเผย ได้แก่ การปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือ การปรับโครงสร้าง หรือผลขาดทุนจากการด้อยค่าที่ได้เคยรายงานไว้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อนของรอบปีบัญชีเดียวกัน การเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 26 สอดคล้องกับข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับ ที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด แต่มี ขอบเขตที่แคบกว่า คือ เกี่ยวข้องเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงประมาณการ กิจการไม่ต้องรวมข้อมูล ทางการเงินเพิ่มเติมที่เปิดเผยในงบการเงินระหว่างกาลไว้ในงบการเงินประจำปี

การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า

การใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันกับงบการเงินประจำปี

28. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีเว้นแต่นโยบาย การบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่ในงบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ในงบการเงินประจำปีถัดไป อย่างไรก็ตาม ความถี่ในการรายงานของกิจการ (ไม่ว่ากิจการจะนำเสนองบการเงินเป็น รายปี ทุกงวดครึ่งปี หรือทุกไตรมาส) ต้องไม่มีผลกระทบต่อ

วัตถุประสงค์ดำเนินงานประจำปี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การวัดมูลค่าเพื่อจัดทำงบการเงินระหว่างกาลต้องจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน

29. ข้อกำหนดที่ว่ากิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีอาจทำให้ดูเหมือนว่าการวัดมูลค่าในงวดระหว่างกาลเป็นอิสระจากรอบระยะเวลารายงานอื่นๆ แต่ข้อกำหนดในย่อหน้า 28 ที่ว่าความถี่ในการนำเสนองบการเงินระหว่างกาล ต้องไม่มีผลต่อการวัดมูลค่าของผลการดำเนินงานประจำปีชี้ให้เห็นว่างวดระหว่างกาลเป็นส่วนหนึ่งของงวดปีบัญชี เกณฑ์การวัดมูลค่าตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันทำให้กิจการ ต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่ได้รายงานไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนๆ ในรอบปีบัญชีปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการรับรู้รายการสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลยังคงต้องเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี
30. ตัวอย่างการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าของงบการเงินระหว่างกาล มีดังต่อไปนี้
- 30.1 หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าผลขาดทุนจากการปรับลดมูลค่าสินค้าคงเหลือผลขาดทุนจากการปรับโครงสร้างหรือผลขาดทุนจากการซื้อขายของสินทรัพย์ ในงวดระหว่างกาลเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับกิจการใช้ในจัดทำงบการเงินประจำปีไม่ว่ากิจการจะจัดทำงบการเงินระหว่างกาลหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หากกิจการรับรู้และวัดมูลค่ารายการดังกล่าวในงวดระหว่างกาลงวดหนึ่งและเปลี่ยนแปลงประมาณการในระหว่างกาลต่อมาในรอบปีบัญชีเดียวกัน กิจการต้องทำการเปลี่ยนแปลงประมาณการนั้นในงวดระหว่างกาลที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นการบันทึกเพิ่มหรือกลับบัญชีรายการขาดทุนที่ได้บันทึกไปแล้ว
- 30.2 รายการที่ไม่ถือเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ต้องไม่บันทึกเป็นรายการรอการตัดบัญชีในงบแสดงฐานะการเงิน ด้วยเหตุผลที่ว่ากิจการต้องรอข้อมูลเพิ่มเติมในอนาคตก่อนที่จะกำหนดได้ว่ารายจ่ายดังกล่าวจะเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยามหรือไม่ หรือด้วยเหตุผลที่ว่าจำนวนกำไรสุทธิของงวดระหว่างกาลแต่ละงวดในรอบปีบัญชีเดียวกันจะไม่ได้แตกต่างกันเกินไป
- 30.3 กิจการต้องรับรู้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับภาษีเงินได้ ในงวดระหว่างกาลแต่ละงวดด้วยประมาณการที่ดีที่สุดโดยอัตราที่ใช้ในการคำนวณต้องเป็นอัตรากำหนดไว้แล้วเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักทั้งปีที่คาดว่าจะเกิดขึ้นของรอบปีบัญชีนั้น กิจการอาจปรับปรุงจำนวนภาษีเงินได้ค้างจ่ายในงวดระหว่างกาลต่อมาของรอบปีบัญชีเดียวกัน หากการประมาณการของอัตรากำหนดไว้ได้ประจำปีเปลี่ยนแปลงไป
31. แม่บทการบัญชีเกี่ยวกับการจัดทำและนำเสนองบการเงิน (“แม่บทการบัญชี”) ระบุว่า การรับรู้รายการ คือ กระบวนการรวมรายการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของงบดุลและงบกำไรขาดทุนหากรายการนั้นเป็นไปตามคำนิยามขององค์ประกอบและเข้าเกณฑ์การรับรู้รายการ คำนิยามของสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของการรับรู้รายการในงบการเงินไม่ว่าจะเป็นงบการเงินประจำปีหรืองบการเงินระหว่างกาล

32. กิจการต้องทดสอบถึงประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตที่จะได้รับจากสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลและวันสิ้นงวดปีบัญชี ราชจ่ายซึ่งโดยลักษณะแล้วไม่เข้าเงื่อนไขเป็นสินทรัพย์ตามคำนิยาม ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีต้องไม่บันทึกเป็นสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในทำนองเดียวกันหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดการรายงานระหว่างกาล ต้องเป็นการผูกพันที่กิจการมีอยู่ ณ วันนั้นซึ่งเป็นหลักการที่ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับการรับรู้หนี้สิน ณ สิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี
33. ลักษณะสำคัญของการเกิดรายการรายได้และค่าใช้จ่ายคือการมีกระแสเข้าและกระแสออกของสินทรัพย์และหนี้สินที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นกิจการจะสามารถรับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายก็ต่อเมื่อกระแสเข้าหรือกระแสออกดังกล่าวเกิดขึ้นแล้ว ในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้รายการเป็นรายได้และค่าใช้จ่ายหากกระแสเข้าหรือกระแสออกนั้นยังไม่เกิดขึ้น แม้บทการบัญชีระบุว่ากิจการควรรับรู้ค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนเมื่อประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตลดลงเนื่องจากมีการลดลงของสินทรัพย์หรือการเพิ่มขึ้นของหนี้สิน และเมื่อกิจการสามารถวัดค่าของประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตได้อย่างน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม แม้บทการบัญชีไม่อนุญาตให้กิจการรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินหากรายการนั้นไม่เป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินตามคำนิยาม
34. ในการวัดมูลค่ารายการต่างๆ เช่น สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ ค่าใช้จ่าย และกระแสเงินสด ที่รายงานในงบการเงิน กิจการที่นำเสนอเฉพาะงบการเงินประจำปีสามารถใช้ข้อมูลทางบัญชีทั้งหมดที่มีอยู่ตลอดงวดปีบัญชี การวัดมูลค่าดังกล่าวเป็นการที่กิจการนำเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบันมาใช้นั่นเอง
35. กิจการที่นำเสนองบการเงินรายครึ่งปีสามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงกลางปีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดครึ่งปีแรก และใช้ข้อมูลที่มีอยู่จนถึงวันสิ้นงวดปีบัญชีหรือหลังจากนั้นเล็กน้อยเพื่อการวัดมูลค่าของงบการเงินสำหรับงวดสิบสองเดือน การวัดมูลค่าสำหรับสิบสองเดือนต้องรวมถึงการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่อาจเป็นไปได้ของจำนวนเงินที่เคยประมาณไว้สำหรับงวดหกเดือนแรก โดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดดังกล่าว อย่างไรก็ตามข้อยกเว้นที่ 16.4 และข้อยกเว้นที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ
36. กิจการที่นำเสนองบการเงินบ่อยครั้งกว่ารายครึ่งปีต้องวัดมูลค่าของรายได้และค่าใช้จ่ายสำหรับงวดระหว่างกาลแต่ละงวดโดยใช้เกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ขณะที่จัดทำงบการเงินแต่ละงวดนั้น จำนวนของรายได้และค่าใช้จ่ายที่แสดงในงวดระหว่างกาลปัจจุบันต้องรวมการเปลี่ยนแปลงประมาณการของจำนวนที่แสดงไว้ในงวดระหว่างกาลก่อนของปีบัญชีเดียวกัน โดยไม่ต้องปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลงวดก่อน อย่างไรก็ตามข้อยกเว้นที่ 16.4 และข้อยกเว้นที่ 26 กำหนดให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับลักษณะและจำนวนเงินของการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญ

รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราว

37. รายได้ที่ได้รับตามฤดูกาล รายได้ที่ได้รับเป็นวัฏจักร หรือรายได้ที่ได้รับเป็นครั้งคราวต้องไม่คาดการณ์หรือรอการรับรู้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล หากการคาดการณ์หรือการรอรับรู้ดังกล่าวไม่เหมาะสม ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีนั้นของกิจการ
38. ตัวอย่างของรายได้ที่ยังไม่เกิด ซึ่งกิจการไม่สามารถบันทึกเป็นรายได้ไว้ล่วงหน้า ได้แก่ รายได้จากเงินปันผล รายได้ค่าสิทธิ และเงินอุดหนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้บางกิจการอาจได้รับรายได้ในงวดระหว่างกาลบางงวดสูงกว่างวดอื่น ๆ ในรอบปีบัญชีเดียวกันเป็นประจำ เช่น รายได้จากการขายสินค้าตามฤดูกาล กิจการต้องรับรู้รายการดังกล่าวเป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อเกิดขึ้น

ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างรอบปีบัญชี

39. ต้นทุนที่เกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างปีบัญชีของกิจการ ต้องคาดการณ์หรือรอการรับรู้เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดทำรายงานในงวดระหว่างกาลก็ต่อเมื่อเป็นการเหมาะสมที่กิจการจะคาดการณ์หรือรอการรับรู้ต้นทุนดังกล่าว ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาปฏิบัติ
40. ภาคผนวก ข แสดงตัวอย่างการนำหลักการเกี่ยวกับการรับรู้รายการและการวัดมูลค่าตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 มาปฏิบัติ

การใช้การประมาณการ

41. กิจการต้องใช้วิธีวัดมูลค่าที่ทำให้มั่นใจว่า ข้อมูลที่แสดงในงบการเงินระหว่างกาลสามารถเชื่อถือได้ รวมทั้งเปิดเผยข้อมูลทางการเงินทั้งหมดที่มีสาระสำคัญอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจฐานะการเงินหรือผลการดำเนินงานของกิจการ กิจการอาจต้องอาศัยการประมาณการที่สมเหตุสมผลเพื่อวัดมูลค่ารายการบางรายการในงบการเงินประจำปีและงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งตามปกติกิจการจำเป็นต้องใช้การประมาณการในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลมากกว่าที่ต้องใช้ในการจัดทำงบการเงินประจำปี
42. ภาคผนวก ค แสดงตัวอย่างของการใช้การประมาณการในการวัดมูลค่ารายการในงบการเงินระหว่างกาล

การปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อน

43. การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี นอกเหนือจากการถือปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับใหม่ กิจการต้อง

43.1 ปรับย้อนหลังงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงินระหว่างกาลของรอบปีบัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบ ซึ่งจะปรับย้อนหลังในงบการเงิน

ประจำปีตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชีการเปลี่ยนแปลง
ประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

43.2 ปรับปรุงงบการเงินระหว่างกาลของงวดก่อนในรอบปีบัญชีปัจจุบันและงบการเงินระหว่างกาลของรอบปี
บัญชีก่อนที่นำมาเปรียบเทียบตามนโยบายการบัญชีใหม่โดยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรกสุดที่
สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ หากไม่สามารถระบุถึงผลกระทบสะสม ณ วันต้นปีบัญชีจากการเปลี่ยนแปลง
นโยบายการบัญชีที่มีผลกระทบต่อปีบัญชีก่อน ๆ ได้ในทางปฏิบัติ

44. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่ากิจการใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับรายการบัญชี
ประเภทเดียวกันตลอดปีบัญชี ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง นโยบายการบัญชี การ
เปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีต้องสะท้อนให้เห็นด้วยวิธี
ปรับย้อนหลังโดยกิจการต้องปรับข้อมูลทางการเงินของงวดก่อนที่ย้อนหลังไปไกลที่สุดที่สามารถทำได้ในทาง
ปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม หากกิจการไม่สามารถกำหนดจำนวนสะสมที่ต้องใช้ปรับย้อนหลังงบการเงินของงวดก่อนได้
ในทางปฏิบัติมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวกำหนดให้กิจการสามารถใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันแรก
สุดที่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ส่วนผลกระทบตามย่อหน้าที่ 43 กำหนดให้กิจการที่เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี
ในปีบัญชีปัจจุบัน ใช้วิธีปรับย้อนหลัง หรือหากไม่สามารถปฏิบัติได้ให้ใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป แต่ต้องถือ
ปฏิบัติตั้งแต่ต้นปีบัญชี
45. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่อนุญาตให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันในรอบปีบัญชีเดียวกัน เนื่องจากจะ
ทำให้การปันส่วนรายการระหว่างงวดทำได้ยาก นอกจากนี้ยังจะทำให้ผลการดำเนินงานไม่มีความชัดเจน และทำ
ให้เกิดความยากต่อการวิเคราะห์และทำความเข้าใจงบการเงินระหว่างกาล

วันถือปฏิบัติ

46. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม
2554 เป็นต้นไป ทั้งนี้ สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ
47. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน ปรับปรุงคำศัพท์ซึ่งใช้กับมาตรฐานการ
รายงานทางการเงินทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 4 5 8 11 12 และ 20 ยกเลิกย่อหน้าที่ 13 และเพิ่มย่อหน้า 8ก และ
11ก ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องถือปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าวสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่
เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 แต่หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง
การนำเสนองบการเงินก่อนวันถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

48. การปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ทำให้ต้องปรับปรุงย่อหน้าที่ 16.9 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กิจการต้องถือปฏิบัติสำหรับการปรับปรุงดังกล่าว สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มหรือหลังจาก วันที่ 1 มกราคม 2554 แต่หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ก่อนวันที่ถือปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นก็จะใช้ในรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าวด้วย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางเท่านั้นและไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ ภาคผนวกนี้ได้จัดทำขึ้นโดยครอบคลุมเรื่องดังต่อไปนี้

ก การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ข ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ค ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ก. การแสดงงวดบัญชีที่ต้องเสนอรายงาน

ภาคผนวกนี้จัดทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกครั้งปี

ก1. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับงวดครึ่งปีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่

30 มิถุนายน 25X1

31 ธันวาคม 25X0

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

กิจการที่นำเสนองบการเงินระหว่างกาลทุกไตรมาส

ก2. กิจการที่มีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (ซึ่งเป็นไปตามปีปฏิทิน) ให้กิจการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลไม่ว่าจะเป็นงบการเงินแบบสมบูรณ์หรือแบบย่อ สำหรับไตรมาสสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน 25X1 ดังต่อไปนี้

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่

30 มิถุนายน 25X1

31 ธันวาคม 25X0

งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

สำหรับงวดสามเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

งบกระแสเงินสด

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

สำหรับงวดหกเดือนสิ้นสุดวันที่

30 มิถุนายน 25X1

30 มิถุนายน 25X0

ข. ตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการรับรู้รายการและการวัดมูลค่ามาถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ถึง 39 เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้

- ข1. หากกิจการรับภาระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแทนลูกจ้างหรือจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันภัยที่รัฐบาลสนับสนุน ซึ่งจำนวนที่ต้องจ่ายมีการคำนวณเป็นรายปี ค่าใช้จ่ายส่วนที่เกี่ยวข้องกันให้กิจการผู้จ้างรับรู้ในงวดระหว่างกาล โดยใช้ประมาณการอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรืออัตราการจ่ายเฉลี่ยของปี แม้ว่าจำนวนที่จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วงต้นงวดปีบัญชี ตัวอย่างที่พบโดยทั่วไปคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือค่าประกันภัยที่กิจการผู้จ้างออกให้ซึ่งอาจกำหนดว่าออกให้จนถึงระดับสูงสุดระดับหนึ่งที่กำหนดไว้ของเงินได้ของพนักงานแต่ละคน สำหรับพนักงานที่มีรายได้สูง เงินได้อาจถึงระดับเงินได้สูงสุดที่กำหนดนั้นก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีที่กิจการผู้จ้างไม่ต้องออกเงินให้อีกต่อไปจนถึงวันสิ้นปี

การยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะๆ ตามแผนที่วางไว้

- ข2. ต้นทุนของการยกเครื่องหรือการบำรุงรักษาครั้งใหญ่ที่ทำเป็นระยะๆ ตามแผนที่วางไว้หรือรายจ่ายที่มีลักษณะเป็นฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในช่วงหลังของปี กิจการต้องไม่คาดการณ์เพื่อบันทึกบัญชีในงบการเงินระหว่างกาล นอกจากว่ากิจการมีภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমানแล้ว กิจการที่มีความตั้งใจหรือมีความจำเป็นที่จะก่อให้เกิดรายจ่ายในอนาคตไม่อาจถือได้ว่ากิจการมีภาระผูกพัน

ประมาณการหนี้สิน

- ข3. กิจการต้องรับรู้ประมาณการหนี้สินหากกิจการไม่มีทางเลือกอื่น เว้นแต่กิจการจะต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจอันเป็นผลของเหตุการณ์ที่เกิดจากภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমান กิจการต้องบันทึกปรับปรุงจำนวนภาระหนี้สินให้สูงขึ้นหรือต่ำลงพร้อมทั้งรับรู้รายการผลขาดทุนหรือรายการผลกำไรในกำไรหรือขาดทุน หากจำนวนของประมาณการหนี้สินที่ดีที่สุดของกิจการมีการเปลี่ยนแปลงไป
- ข4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้เกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าประมาณการหนี้สิน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี การมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของภาระผูกพัน

ที่กิจการต้องโอนประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไปนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยของช่วงเวลาของการรายงาน แต่เป็นเรื่องข้อเท็จจริง

โบนัสปลายปี

- ข5. ลักษณะของการจ่ายโบนัสปลายปีมีความแตกต่างกันไปในแต่ละกิจการ กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสให้พนักงานเฉพาะที่ปฏิบัติงานตลอดช่วงเวลาที่กำหนด กิจการบางกิจการจ่ายโบนัสตามผลการดำเนินงานรายเดือน รายไตรมาสหรือรายปี การจ่ายโบนัสอาจขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหารหรือเป็นไปตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้หรือเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เคยถือปฏิบัติมาในปีก่อน
- ข6. โบนัสจะรับรู้ในงวดระหว่างกาลได้ก็ต่อเมื่อ
- ข6.1 การให้โบนัสนั้นเป็นไปตามภาระผูกพันตามกฎหมาย หรือเป็นไปตามที่ถือปฏิบัติมาในอดีตอันถือได้ว่าภาระผูกพันได้เกิดขึ้นจากการอนุমান ซึ่งกิจการไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องจ่ายเงินโบนัสนั้น
- ข6.2 สามารถระบุประมาณการ โบนัสนั้นได้อย่างน่าเชื่อถือ (คู่มือมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้))

จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้น

- ข7. จำนวนเงินที่ต้องจ่ายตามสัญญาเช่าที่อาจเกิดขึ้นเป็นตัวอย่างของภาระผูกพันตามกฎหมายหรือจากการอนุমানที่ผู้เช่าควรรับรู้เป็นหนี้สิน หากสัญญาเช่ามีเงื่อนไขว่าการชำระค่าเช่าในอนาคตขึ้นอยู่กับว่าผู้เช่าสามารถทำรายได้จากการขายประจำปีถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา ภาระผูกพันจะถือว่าได้เกิดขึ้นในงวดระหว่างกาลของงวดบัญชีก่อนที่ผู้เช่าจะมีรายได้จากการขายถึงระดับที่กำหนดไว้ในสัญญา หากผู้เช่าคาดหมายได้อย่างแน่นอนว่าผู้เช่าจะสามารถมีรายได้จากการขายได้ตามที่กำหนดไว้ และผู้เช่าไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากการชำระเงินค่าเช่าในอนาคต

สินทรัพย์ไม่มีตัวตน

- ข8. กิจการต้องใช้คำนิยามและเกณฑ์ในการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนสำหรับงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้สำหรับงวดสิ้นปีบัญชี กิจการต้องรับรู้รายจ่ายที่เกิดขึ้นก่อนแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเป็นค่าใช้จ่าย ส่วนรายจ่ายที่เกิดขึ้นและเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตน กิจการต้องรับรู้เป็นต้นทุนของสินทรัพย์ไม่มีตัวตน การเลื่อนรับรู้การเป็นค่าใช้จ่ายโดยการตั้งเป็นสินทรัพย์ในงบแสดงฐานะการเงินระหว่างกาลเพียงแต่คาดการณ์ว่าจะเข้าเงื่อนไขทุกข้อของการรับรู้เป็นสินทรัพย์ไม่มีตัวตนในภายหลังงวดบัญชีนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง

เงินบำนาญ

- ข9. ค่าใช้จ่ายเงินบำนาญ สำหรับงวดระหว่างกาลคำนวณตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน โดยใช้ อัตราต้นทุนเงินบำนาญที่กำหนด ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีก่อน โดยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย และปรับปรุงสำหรับ ความผันผวนทางการตลาดที่มีนัยสำคัญนับตั้งแต่เวลานั้น และปรับสำหรับการทยอยจ่ายชำระที่สำคัญ การจ่าย ชำระหมด หรือการจ่ายครั้งเดียวที่สำคัญ

ค่าใช้จ่ายพนักงานเกี่ยวกับการพักร้อน วันหยุด การหยุดงานอื่นโดยได้รับค่าตอบแทน

- ข10. การที่พนักงานหยุดงาน โดยได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสม คือ วันหยุดงานที่ไม่ได้ใช้ในงวดปัจจุบันนั้นและ สามารถยกยอดไปใช้ได้ ในงวดอนาคต กิจการต้องวัดค่ารายการที่อาจเกิดขึ้นและภาระผูกพันของเวลาหยุดงาน ที่ได้รับค่าตอบแทนชนิดสะสมตามจำนวนที่กิจการคาดว่าจะต้องจ่ายสำหรับวันหยุดงานที่ยังไม่ได้ใช้แต่ สามารถสะสมไปใช้ได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผล ประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) หลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องนำมาถือปฏิบัติทั้งในงบการเงิน ระหว่างกาลและงบการเงินประจำปีในทางกลับกันกิจการต้องไม่รับรู้ค่าใช้จ่ายหรือหนี้สินสำหรับวันหยุดงาน ที่ได้รับค่าตอบแทนแต่ไม่ถือว่าสะสมได้ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่กิจการจะตั้ง งบปฏิบัติ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี

รายการที่เกิดอย่างไม่สม่ำเสมอแต่มีแผนที่จะจ่าย

- ข11. งบประมาณของกิจการอาจรวมรายการบางประเภทที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอย่างไม่สม่ำเสมอในระหว่างงวดปีบัญชี เช่น เงินบริจาค ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมพนักงาน ค่าใช้จ่ายเหล่านี้โดยทั่วไปขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้ บริหาร แม้ว่าจะมีการวางแผนเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเหล่านี้และมีแนวโน้มว่าจะเกิดค่าใช้จ่ายเหล่านี้ทุกปี กิจ การ ไม่ สามารถ รับ รู้รายการที่ยังไม่เกิดขึ้น เป็น ภาระ ผูกพัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานระหว่างกาลได้หาก ภาระผูกพันไม่ถือเป็นหนี้สินตามคำนิยาม

การวัดมูลค่าภาษีเงินได้ระหว่างกาล

- ข12. ภาษีเงินได้ระหว่างกาลให้ตั้งค้างจ่ายไว้โดยใช้อัตราภาษีเดียวกับที่ใช้กับผลกำไรรวมทั้งปีที่คาดว่าจะได้ กล่าว คือ ภาษีเงินได้ระหว่างกาลคำนวณโดยใช้กำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของงวดระหว่างกาล คูณด้วยอัตราภาษีที่แท้ จริงถาวรเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้
- ข13. ข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 28 ได้ระบุถึงการให้ใช้หลักเกณฑ์ในการรับรู้และวัดมูลค่าเดียวกันสำหรับ งบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี ด้วยเหตุที่ภาษีเงินได้จะคำนวณโดยใช้เกณฑ์สำหรับปี ดังนั้น ภาษีเงินได้ระหว่างกาลจึงต้องคำนวณจากกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ ของงวดระหว่างกาลคูณด้วยอัตราภาษีที่ คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไรรวมทั้งปีซึ่งเป็นอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณไว้ การประมาณอัตราภาษี เงินได้ที่แท้จริงถาวรเฉลี่ยทั้งปีนี้จึงต้องสะท้อนถึงโครงสร้างอัตราภาษีแบบก้าวหน้าที่คาดว่าจะนำมาใช้กับกำไร รวมทั้งปี รวมถึงกฎหมายภาษี

อาคารที่มีผลบังคับหรือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีเงินได้ที่มีผลอย่างเป็นสาระสำคัญในงวดบัญชีนั้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ให้แนวทางปฏิบัติเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นสาระสำคัญในกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีเงินได้ การประมาณอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีจึงต้องมีการประมาณการขึ้นใหม่โดยใช้หลักคำนวณจากยอดกำไรสะสมทั้งปีทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ตามย่อหน้าที่ 28 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ นอกจากนี้ ย่อหน้าที่ 16.4 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยการเปลี่ยนแปลงประมาณการที่มีนัยสำคัญด้วย

- ข14. ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงตัวเฉลี่ยทั้งปีต้องพิจารณาแยกเป็นแต่ละอัตราสำหรับแต่ละหน่วยภาษีโดยดูกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกาลของแต่ละหน่วย ภาษี ในทำนองเดียวกัน หากอัตราภาษีเงินได้ที่ใช้กับประเภทของเงินได้มีอัตราที่ต่างกัน (เช่น กำไรส่วนทุน (Capital Gains) หรือกำไรจากอุตสาหกรรมเฉพาะอย่าง) ในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้อัตราภาษีเงินได้ที่ต่างกันต้องแยกใช้กับกำไรสุทธิก่อนภาษีของงวดระหว่างกาลสำหรับรายได้แต่ละประเภท ขณะที่อัตราภาษีดังกล่าวต้องการประมาณการที่ถูกต้อง ที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผลในทุกกรณี ดังนั้น การใช้อัตราภาษีเงินได้ตัวเฉลี่ยของต่างหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเภทเงินได้อาจนำมาใช้ได้หากเป็นการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบเฉพาะเจาะจง
- ข15. ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงการคำนวณภาษีเงินได้ตามที่กล่าวข้างต้น สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งจัดทำงบการเงินรายไตรมาสโดยคาดว่าจะมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท และต้องเสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิสำหรับปีในอัตราร้อยละ 20 สำหรับ 20,000 บาทแรก และส่วนที่เกินกว่าจำนวนดังกล่าวต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 30 โดยที่กำไรสุทธิของกิจการเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ จำนวนภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสจะมีจำนวนดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	2,500	2,500	2,500	2,500	10,000

ภาษีเงินได้รวม 10,000 บาทนี้เป็นจำนวนภาษีที่คาดว่าจะต้องจ่ายซึ่งคำนวณจากกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้สำหรับปีจำนวน 40,000 บาท

- ข16. ตัวอย่างต่อไปนี้ สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ในไตรมาสแรกเป็นจำนวน 15,000 บาท แต่กิจการคาดว่าจะเกิดผลขาดทุนสุทธิไตรมาสละ 5,000 บาท ในสามไตรมาสต่อมา (ดังนั้น กำไรสุทธิก่อนภาษีสำหรับปีเท่ากับศูนย์) กิจการคาดว่าอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีจะอยู่ที่ร้อยละ 20 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสแสดงได้ดังนี้

	ไตรมาสที่ 1	ไตรมาสที่ 2	ไตรมาสที่ 3	ไตรมาสที่ 4	รวมทั้งสิ้นงวดปี
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	(1,000)	(1,000)	(1,000)	0

กรณีที่งวดปีบัญชีแตกต่างกันจากงวดปีภาษี

- ข17. ในกรณีที่งวดปีบัญชีแตกต่างจากงวดปีภาษี ภาษีเงินได้สำหรับงวดระหว่างกาลของงวดปีบัญชีให้ใช้อัตรากำไรเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปีที่ประมาณการไว้แยกสำหรับแต่ละงวดปีภาษีคูณด้วยสัดส่วนจำนวนกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ของแต่ละปีภาษีนั้น
- ข18. ตัวอย่างเช่น กิจการแห่งหนึ่งมีงวดปีบัญชีสิ้นสุดวันที่ 30 มิถุนายน จัดทำงบการเงินรายไตรมาสและมีงวดปีภาษีสิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม (งวดปีบัญชีเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ถึงวันที่ 30 มิถุนายน) โดยกิจการมีกำไรสุทธิก่อนภาษีไตรมาสละ 10,000 บาท อัตรากำไรเงินได้เฉลี่ยทั้งปีโดยประมาณอยู่ที่ร้อยละ 30 ในปีที่ 1 และร้อยละ 40 ในปีที่ 2

	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 30 ก.ย.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 31 ธ.ค.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 31 มี.ค.	ไตรมาส สิ้นสุดวันที่ 30 มิ.ย.	สำหรับปี สิ้นสุดวันที่ 30 มิ.ย.
ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	4,000	4,000	14,000

รายการหักภาษี (เครดิตภาษี)

- ข19. หน่วยงานจัดเก็บภาษีบางแห่งยอมให้ผู้จ่ายภาษีหักภาษีจ่ายได้ด้วยยอดเงินของรายจ่ายเพื่อการลงทุน การส่งออกรายจ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนา หรือฐานภาษีอื่นๆ โดยทั่วไปการใช้ประโยชน์ทางภาษีดังกล่าวจะส่งผลต่อการคำนวณอัตราประมาณการอัตรากำไรเงินได้ที่แท้จริงถัวเฉลี่ยทั้งปี เพราะว่าคุณภาพภาษีอากรและข้อบังคับส่วนใหญ่มักจะยอมให้หักภาษี(เครดิตภาษี) สำหรับการคำนวณภาษีสำหรับปี ในทางตรงกันข้ามประโยชน์ทางภาษีสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวจะรับรู้ในการคำนวณกำไรสุทธิก่อนภาษีเงินได้ในงวดระหว่างกาลนั้นได้ในทำนองเดียวกันอัตรากำไรพิเศษที่นำไปใช้คำนวณสำหรับเงินได้บางประเภทไม่สามารถนำมารวมคำนวณเพื่อหาอัตรากำไรที่แท้จริงประจำปีเพียงอัตราเดียว ยิ่งไปกว่านั้นในบางหน่วยงานจัดเก็บภาษีประโยชน์ทางภาษี หรือรายการหักภาษีรวมถึงกรณีที่เกี่ยวข้องกับรายจ่ายเพื่อการลงทุนและระดับของการส่งออกในการรายงานยอดคืนภาษีเงินได้ จะคล้ายคลึงกับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมากกว่า และจะรับรู้ในการคำนวณในงวดระหว่างกาลได้เมื่อเกิดรายการดังกล่าวขึ้น

ผลขาดทุนทางภาษีและรายการหักภาษียกมาและยกไป

- ข20. ผลประโยชน์ทางภาษีของรายการขาดทุนทางภาษียกมาจะถูกสะท้อนอยู่ในงวดระหว่างกาล ที่ผลขาดทุนทางภาษีซึ่งเกี่ยวข้องกันเกิดขึ้น มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้กำหนดไว้ว่า ผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับผลขาดทุนทางภาษี ซึ่งสามารถยกมาชดเชยกับภาษีเงินได้

ในงวดปัจจุบันของงวดที่แล้วต้องรับรู้เป็นรายการทรัพย์สิน และต้องรับรู้รายการเช่นเดียวกันในการลดยอดค่าใช้จ่ายภาษีหรือเพิ่มยอดรายได้ภาษีที่เกี่ยวข้องกัน

ข21. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ กำหนดไว้ว่า กิจการต้องรับรู้สินทรัพย์ภาษีเงินได้รอการตัดบัญชีสำหรับขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ยกไปและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้ ก็ต่อเมื่อมีความเป็นไปได้ก่อนข้างแน่นว่า กำไรทางภาษีในอนาคตของกิจการจะเพียงพอที่จะนำผลขาดทุนทางภาษีที่ยังไม่ได้ใช้และเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 12 เรื่อง ภาษีเงินได้ ยังได้กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความเป็นไปได้ของกำไรทางภาษี เพื่อว่าจะได้นำเอารายการขาดทุนทางภาษีและเครดิตภาษีที่ยังไม่ได้ใช้มาใช้ประโยชน์ได้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้ต้องนำมาถือปฏิบัติ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ละงวดและถ้าตรงตามกฎเกณฑ์ดังกล่าวผลขาดทุนทางภาษียกไปจะถูกนำไปใช้ในการคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปี

ข22. ตัวอย่างต่อไปนี สมมติว่ากิจการแห่งหนึ่งซึ่งเสนองบการเงินรายไตรมาสมีขาดทุนจากการดำเนินงานยกไปจำนวน 10,000 บาท เพื่อวัตถุประสงค์ในการคำนวณภาษีเงินได้ ณ วันเริ่มต้นของปีบัญชีปัจจุบันที่รายการสินทรัพย์ภาษีเงินได้รอตัดบัญชียังไม่มีกรรับรู้รายการ กิจการทำได้ 10,000 บาท ในไตรมาสแรกของปีปัจจุบันและคาดว่าจะทำได้อีกไตรมาสละ 10,000 บาท สำหรับสามไตรมาสที่เหลือ โดยไม่รวมผลขาดทุนยกไป การคำนวณประมาณการอัตราภาษีเงินได้เฉลี่ยทั้งปีประมาณอยู่ที่ร้อยละ 40 ภาษีเงินได้ที่แสดงในงบการเงินแต่ละไตรมาสแสดงได้ดังนี้

ไตรมาสที่ 1 ไตรมาสที่ 2 ไตรมาสที่ 3 ไตรมาสที่ 4 รวมทั้งสิ้นงวดปี

ภาษีเงินได้ (บาท)	3,000	3,000	3,000	3,000	12,000
-------------------	-------	-------	-------	-------	--------

การเปลี่ยนแปลงในราคาซื้อตามสัญญาหรือการเปลี่ยนแปลงในราคาที่เราคาดว่าจะเกิดขึ้น

ข23. ส่วนลดปริมาณหรือส่วนลดราคาและการเปลี่ยนแปลงราคาตามสัญญาซื้อวัตถุดิบ แรงงาน หรือสินค้าและบริการอื่นให้คาดการณ์ในงวดระหว่างกาลทั้งทางด้านผู้ซื้อและผู้ขาย หากมีความเป็นไปได้ก่อนข้างแน่นว่า ส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้เกิดขึ้นแล้วหรือจะมีผลกระทบ ดังนั้นส่วนลดตามสัญญาและส่วนลดราคาจะต้องนำมาคาดการณ์ด้วย อย่างไรก็ตาม หากส่วนลดและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจกิจการจะไม่คาดการณ์รายการดังกล่าวในงวดระหว่างกาล เนื่องจากผลของสินทรัพย์และหนี้สินไม่เข้าเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในแม่บทการบัญชีที่ว่าสินทรัพย์ต้อง หมายถึง ทรัพยากรที่อยู่ในความควบคุมของกิจการ อันเป็นผลของเหตุการณ์ในอดีต และหนี้สินต้อง หมายถึง ภาระผูกพันในปัจจุบันของกิจการ ซึ่งการชำระภาระผูกพันนั้นคาดว่าจะส่งผลให้กิจการต้องสูญเสียทรัพยากรที่มีประโยชน์เชิงเศรษฐกิจออกไป

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

- ข24. ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวดระหว่างกาลให้คำนวณจากสินทรัพย์ที่มีอยู่ในงวดระหว่างกาลนั้น ทั้งนี้ไม่รวมสินทรัพย์ที่วางแผนว่าจะได้มาหรือจำหน่ายออกไปในงวดต่อมาของปีการเงินนั้น

สินค้ำคงเหลือ

- ข25. การวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือในงบการเงินสำหรับงวดระหว่างกาลต้องใช้หลักการเดียวกันกับงบการเงินสำหรับงวดปีบัญชี มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง สินค้ำคงเหลือ กำหนดวิธีรับรู้หรือการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ปัญหายุ่งยากเฉพาะที่เกี่ยวกับสินค้ำคงเหลือ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานทางการเงิน วันใดวันหนึ่งเป็นเพราะความจำเป็นที่จะคำนวณปริมาณสินค้ำคงเหลือ ต้นทุน และมูลค่าสุทธิที่จะได้รับ แม้ว่ากิจการใช้หลักการเดียวกัน ในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือระหว่างกาล เพื่อที่จะประหยัดต้นทุนและเวลา บ่อยครั้งที่กิจการมักจะใช้วิธีการประมาณการในการวัดมูลค่าสินค้ำคงเหลือ ณ งวดระหว่างกาลมากกว่า ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานประจำปี ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการทดสอบมูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล และการจัดการกับผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ

- ข26. มูลค่าสุทธิที่จะได้รับของสินค้ำคงเหลือ พิจารณาโดยอ้างอิงจากราคาขายและต้นทุนบวกค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการขาย ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล กิจการจะกลับรายการปรับลดมูลค่าของสินค้ำคงเหลือให้เป็นมูลค่าสุทธิที่จะได้รับที่เคยบันทึกไว้ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลถัดมาได้ก็ต่อเมื่อมีความเหมาะสมที่กิจการจะสามารถทำเช่นนั้นได้สำหรับวันสิ้นงวดปีบัญชีนั้น

- ข27. (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)

ผลต่างของต้นทุนการผลิตในงวดระหว่างกาล

- ข28. ผลต่างของต้นทุนการผลิตของที่เกิดจากผลต่างด้านราคา ประสิทธิภาพ ค่าใช้จ่ายและปริมาณของกิจการที่ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิต จะรับรู้ในกำไรขาดทุน ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล เช่นเดียวกับ ที่รับรู้ในกำไรขาดทุน สำหรับ งวดปีบัญชี การเลื่อนการรับรู้ผลต่างของต้นทุนการผลิต โดยคาดหมายว่าจะได้รับชัดเจน ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี อาจเป็นการไม่เหมาะสมเพราะอาจส่งผลให้การรายงานสินค้ำคงเหลือในงบการเงินระหว่างกาลแสดงมูลค่าที่สูงหรือต่ำกว่าต้นทุนการผลิตที่แท้จริง

รายการผลกำไรหรือรายการผลขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศ

- ข29. การบันทึกรายการกำไรหรือรายการขาดทุนจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศในงบการเงินระหว่างกาล ต้องใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในงบการเงินประจำปี

ข30. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) ได้กำหนดวิธีการแปลงค่าทางการเงินของกิจการในต่างประเทศให้เป็นสกุลเงินที่ใช้รายงาน ข้อกำหนดดังกล่าวรวมถึงแนวทางสำหรับการใช้อัตราถัวเฉลี่ย หรืออัตราปิด และยังรวมถึงแนวทางสำหรับการบันทึกผลของรายการปรับปรุงจากการแปลงค่าทางการเงินของกิจการในต่างประเทศว่าควรแสดงในรายการกำไรหรือขาดทุนหรือในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กิจการจึงควรใช้อัตราถัวเฉลี่ยและอัตราปิดของงวดระหว่างกาลนั้น กิจการจะไม่คาดการณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงในอนาคตของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศสำหรับเวลาที่เหลืออยู่ของปีการเงินปัจจุบันในการแปลงค่าทางการเงินของกิจการในต่างประเทศ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล

ข31. หากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 21 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้รับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่าทางการเงินของกิจการในต่างประเทศเป็นรายได้หรือค่าใช้จ่ายในงวดที่เกิดขึ้น กิจการต้องใช้หลักการเดียวกันนี้กับงบการเงินระหว่างกาลในแต่ละงวด ทั้งนี้กิจการไม่ควรเลื่อนการรับรู้การปรับปรุงจากการแปลงค่าดังกล่าวในงบการเงินระหว่างกาล แม้กิจการคาดว่าจะมีการกลับรายการผลต่างดังกล่าวก่อนวันสิ้นงวดปีบัญชีก็ตาม

งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

ข32. งบการเงินระหว่างกาลในภาวะเศรษฐกิจที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรงให้จัดทำขึ้นโดยใช้หลักการเดียวกันกับการจัดทำงบการเงินประจำปี

ข33. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 29 เรื่อง การรายงานทางการเงินภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรง กำหนดให้งบการเงินของกิจการที่รายงานในสภาวะเศรษฐกิจที่มีภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรงต้องจัดทำโดยใช้หน่วยการวัดค่าปัจจุบัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน และต้องแสดงผลกำไรหรือผลขาดทุนจากรายการที่เป็นตัวเงินสุทธิไว้ในกำไรสุทธิ นอกจากนั้น กิจการต้องนำข้อมูลในงบการเงินของงวดก่อนหน้านี้นามาเปรียบเทียบมาปรับใหม่โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนในปัจจุบัน

ข34. กิจการต้องใช้หลักการบัญชีเดียวกัน ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาล ในการแสดงข้อมูลระหว่างกาลทั้งหมดในรูปแบบของหน่วยการวัดค่าจนถึงวันสิ้นงวดระหว่างกาล ด้วยการรายงานผลกำไรหรือผลขาดทุนจากฐานะที่เป็นตัวเงินสุทธิแสดงในกำไรสุทธิงวดระหว่างกาล กิจการไม่รับรู้รายการผลกำไรหรือผลขาดทุนดังกล่าวโดยใช้จำนวนที่เป็นรายปี และไม่นำอัตราเงินเฟ้อรายปีที่ประมาณขึ้นมาใช้ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาลในประเทศที่มีอัตราเงินเฟ้ออย่างรุนแรง

การด้อยค่าของสินทรัพย์

- ข35. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2552) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ กำหนดให้กิจการต้องรับรู้การด้อยค่าของสินทรัพย์ทันทีหากสินทรัพย์นั้นมีมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนลดลงต่ำกว่าราคาตามบัญชี
- ข36. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการใช้วิธีทดสอบ การรับรู้ และการกลับบัญชีรายการด้อยค่าของสินทรัพย์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลเช่นเดียวกับที่ใช้ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี แต่มิได้หมายความว่ากิจการต้องคำนวณการด้อยค่าของสินทรัพย์อย่างละเอียดทุกวันสิ้นงวดระหว่างกาลอย่างไรก็ตาม กิจการต้องสอบทานว่ามีเหตุบ่งชี้ว่าสินทรัพย์ของกิจการมีการด้อยค่าอย่างเป็นสาระสำคัญหรือไม่ นับตั้งแต่วันสิ้นงวดปีบัญชีล่าสุด ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่ากิจการจำเป็นต้องคำนวณการด้อยค่าของสินทรัพย์หรือไม่

ค. ตัวอย่างการใช้การประมาณการ

ภาคผนวกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงตัวอย่างการนำหลักการบัญชีมาใช้ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น

- ค1. **สินค้าคงเหลือ** กิจการอาจไม่จำเป็นต้องนับและตีราคาสินค้าคงเหลืออย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดระหว่างกาลแต่ควรมีการนับและตีราคาสินค้าคงเหลือทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีในงวดระหว่างกาลอาจเป็นการเพียงพอที่กิจการจะใช้การประมาณการจากกำไรขั้นต้น
- ค2. **การจัดประเภทรายการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของสินทรัพย์และหนี้สิน** งบการเงินประจำปีอาจต้องการความถูกต้องในการจัดประเภทสินทรัพย์และหนี้สิน รวมถึงการหมุนเวียนและไม่หมุนเวียนของรายการดังกล่าวมากกว่างบการเงินระหว่างกาล
- ค3. **ประมาณการหนี้สิน** การพิจารณาความเหมาะสมของจำนวนประมาณการหนี้สินที่บันทึก (เช่น การตั้งประมาณการหนี้สินจากการรับประกัน ประมาณการค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือการประมาณการค่าใช้จ่ายในการบูรณะ) ในบางครั้งอาจยุ่งยาก สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย ในบางครั้งกิจการอาจใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกช่วยในการคำนวณประมาณการดังกล่าวสำหรับงบการเงินประจำปี ในการจัดทำงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจประมาณการโดยปรับปรุงตัวเลขจากประมาณการในงบการเงินประจำปีก่อนแทนการใช้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกเพื่อทำการคำนวณใหม่
- ค4. **เงินบำนาญ** มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการต้องพิจารณามูลค่าปัจจุบันของภาระผูกพันของผลประโยชน์ที่กำหนดไว้และมูลค่าราคาตลาดของสินทรัพย์โครงการ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานแต่ละครั้ง และสนับสนุนให้กิจการใช้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการวัดมูลค่าของภาระผูกพันเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงานระหว่างกาลการวัดมูลค่าที่น่าเชื่อถือมักมาจากการคำนวณโดยใช้ข้อมูลล่าสุดของการคำนวณมูลค่าล่าสุดด้วยวิธีคณิตศาสตร์ประกันภัย

- ค5. **ภาษีเงินได้** กิจการอาจคำนวณภาษีเงินได้และหนี้สินภาษีเงินได้หรือตัดบัญชี ณ วันสิ้นงวดปีบัญชีโดยใช้อัตราภาษีสำหรับหน่วยภาษีแต่ละหน่วยไปใช้คำนวณภาษีเงินได้ ดังที่ได้อธิบายไว้ในข้อ 14 ของภาคผนวก ข ว่า แม้ว่ากิจการต้องการประมาณการที่ถูกต้องที่สุด แต่อาจไม่บรรลุผลในทุกกรณี ดังนั้นการใช้อัตราภาษีเงินได้ตัวเฉลี่ยของต่างหน่วยภาษีเงินได้หรือต่างประเทศเงินได้ก็อาจใช้ได้ถ้าได้ผลของการประมาณการที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้อัตราภาษีเงินได้แบบเฉพาะเจาะจง
- ค6. **เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น** การวัดมูลค่าของเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอาจเกี่ยวข้องกับความเห็นของนักกฎหมายหรือผู้ให้คำแนะนำอื่น รายงานที่เป็นทางการจากผู้เชี่ยวชาญอิสระในบางครั้งอาจใช้เป็น สิ่งที่พิจารณาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ความเห็นดังกล่าวที่เกี่ยวกับกฎหมาย ข้อเรียกร้อง การประเมิน และเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้อื่นๆ หรือความไม่แน่นอนอาจถูกนำมาใช้หรือไม่นำมาใช้ ณ วันที่ในงวดระหว่างกาล
- ค7. **การตีราคาใหม่และการใช้มูลค่ายุติธรรม** มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 (ปรับปรุง 2552) เรื่องที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (เมื่อมีการประกาศใช้) อนุญาตให้ กิจการเลือกปฏิบัติในการตีราคาใหม่ สำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวไว้ให้เป็นมูลค่ายุติธรรมได้ ทำนองเดียวกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 40 (ปรับปรุง 2552) เรื่องอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งมีข้อกำหนดให้กิจการตีราคามูลค่ายุติธรรมของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนซึ่งการตีราคาใหม่นั้นกิจการอาจให้ผู้เชี่ยวชาญตีราคาสินทรัพย์ เพื่อประกอบการจัดทำงบการเงินประจำปีแต่อาจไม่จำเป็นสำหรับการจัดทำงบการเงินระหว่างกาล
- ค8. **การกระทบยอดรายการระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้อง** การกระทบยอดรายการระหว่างกันดังกล่าวจำเป็นต้องทำอย่างละเอียดในการจัดทำงบการเงินรวมประจำปี แต่ความละเอียดในการกระทบยอดอาจลดน้อยลงสำหรับการจัดทำงบการเงินรวมระหว่างกาล
- ค9. **อุตสาหกรรมเฉพาะ** การวัดผลงวดระหว่างกาลในกิจการที่มีลักษณะการดำเนินงานเฉพาะอาจมีความถูกต้องน้อยกว่า ณ วันสิ้นงวดปีบัญชี เนื่องจากความยุ่งยาก ความคลุมเครือ และเวลาที่ต้องใช้ ตัวอย่างเช่น การคำนวณการตั้งสำรองเพื่อประกันภัยสำหรับบริษัทประกันภัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวราตรี ชุมภูศรี
วัน เดือน ปีเกิด	11 พฤศจิกายน 2527
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2550 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศึกษาศาสตรบัณฑิต (บริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2548 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (การบัญชี) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2546 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (การบัญชี) โรงเรียนพณิชยการลานนาเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2550 – ปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนวิชาบัญชี โรงเรียนพณิชยการลานนา เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่